

ZAMAN YOLCUSU

Ağrıdan dağlar çökünce göğsüme Ağrı Dağından yüce
Hele yolsuz diyarlara, arsız insanlara uğrayınca
Duramam oralarda, bir sebep daha bulur yola revan olurum
Kahır yüklü kervanlarım var benim
Sürgün diyarlarda avare gezen
Bitmeyen ağıtlarım var benim
Geceden sabaha inleyen
Dipsiz sandığım kuyularım var benim
Sonunda insanı vezir eden
Neyse ki artık son menzildeyim yolun
Geçtim Celal denizinden yenice
Vardım şimdi Külbe-i Ahzân'ıma
Bir başka alem döner burada
İfritten sözlere karşı gözümde akan Yusuf olur
Kalleş hançerin yarasından sızan Eyyûb'dur
Yandığım ateşten çıkansa İbrahim
Hısmıma da hasmıma da son sözündür bu!
Sakin ola Külbe-i Ahzân'ımı da yıkmaya kalkmayın
O zaman gözümde akan birden Nuh'a döner
Tufanıyla boğar bütün ifritten sözleri
Yaralarımı deşmeyin durun artık!
Yoksa derininden Zulkarneyn çıkar
Gömer tüm kalleş hançerleri seddin ardına
Külbe-i Ahzân'ımda bırakın beni, son menzilindeyim yolun
Burada kalp yanar ama hiç küle dönmez
Belki de azabı o dur kalbin, küle dönmeden yanmak
Yandıkça arınır, vuslata erer oysa; Şem'ine aşık Pervane misali
O yüzden korkma sevgili! ya acımasaydı ya yanmasaydı?
Asıl acımayan, yanmayan kalbe acımalı
Külbe-i Ahzân'ımda bırakın beni, son menzilindeyim yolun
Her yanım kan revan ama ölmüyorum
Aslında nefes alıyorum ama yaşamıyorum
Aynı İbrahim'in bıçağını gırtlığında hissetmek gibi
Bir ağacın dibinden göğe bakmak gibi
Denize varınca dönüp firavunu görmek gibi
Sonunda asi boynunu eğip İkrâm kapısından geçmek gibi

Hasılı azığı aşk olan, yol olmadan da yola revan olan bir deliyim
Son ayazı da yiyip bahara koşan
Seherden sefere çıkan bir zaman yolcusuyum
Yitik sevdasını masalsı yolculuklarda
Diyardan diyara, insandan insana arayan...

Hasan Süzen